

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **T. P.**, zastoupeného JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veverí 57, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2014, č. j. JMK 56592/2014, sp. zn. S-JMK 56592/2014/OD/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 17. 4. 2014, č. j. ODSČ-12529/14-16 (dále též „správní orgán I. stupně“) a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 4. 2014, č. j. ODSČ-12529/14-16, sp. zn. ODSČ-12529/14-MI/PŘ byl žalobce uznán vinen, že dne 5. 8. 2013 v 15:35 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky, RZ: v po pozemní komunikaci ulice, a byla mu naměřena rychlost 66 km/hod., kdy v daném úseku je nejvyšší povolená rychlost

stanovena zákonem 50 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. a zaokrouhlení rychlosti na celé kilometry ve prospěch řidiče, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 63 km/hod. Svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), tedy jako řidič motorového vozidla při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod., čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a proto mu podle ust. § 125c odst. 4, písm. e) a ust. § 125c odst. 5 citovaného zákona v souladu s ust. § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále též „zákon o přestupcích“), byla uložena pokuta v částce 1.500 Kč.

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 11. 6. 2014 brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí žalovaného, které pokládal za nesprávné a nezákonné. Namítl, že ve věci bylo rozhodnuto bez dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, rozhodnutí bylo opřeno pouze o oznámení o přestupku a záznam o přestupku. Úřední záznam, v daném případě záznam o přestupku, nemůže sám o sobě obstát, je běžnou praxí, že osoba, která sepsala úřední záznam o přestupku, bývá následně vyslechnuta. Z výsledku svědecké výpovědi úřední osoby, pak správní orgán zpětně hodnotí vypovídací hodnotu úředního záznamu.

Dalším důvodem nezákonnosti rozhodnutí bylo neakceptování tvrzení žalobce o krajní nouzi. K tomu uvedl, že není pravdou, že škodu mohl odvrátit kterýkoliv zaměstnanec žalobce, když žádný z nich není oprávněn k zásahům do elektrického vedení. Z tohoto důvodu je i hodnocení spáchání přestupku, jako přestupku z nedbalosti nesprávný, neboť naopak žalobce spoléhal, nikoli nespolehal na to, že ačkoliv spáchá přestupek, jeho jednání je pokryto ustanovením o krajní nouzi a nikoli toliko, že ničeho nedbal a spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neporuší, neohrozí atd.

Z uvedených důvodů navrhl proto zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 24. 7. 2014 sdělil k uvedeným žalobním námitkám, že v řízení o přestupku byl náležitě zjištěn stav věci, správní orgány se vypořádaly s odvolacími námitkami žalobce, které v podstatě jsou shodné s žalobními námitkami. Stav věci pro rozhodnutí nebyl zjištěn výlučně na základě úředního záznamu ze dne 5. 8. 2013, ale zejména i dalších listinných důkazů (záznam o přestupku pořízený rychloměrem, z něhož byla ve spojení s ověřovacím listem zjištěna a ověřena rychlost vozidla, oznámení přestupku, z něhož byla zjištěna totožnost řidiče měřeného vozidla, výpisem z EKŘ žalobce a jeho vyjádření v průběhu řízení). Pokud byl tedy stav věci relevantní pro rozhodnutí zjištěn bez důvodných pochybností, nebylo nezbytné provádět další dokazování výsledkem policisty, který sepisoval úřední záznam. To ostatně ani žalobce v průběhu řízení nenavrhoval.

Stran žalobní námitky týkající se tvrzení žalobce, že jednal v krajní nouzi, se žalovaný odvolal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 4).

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav

byl právně správně posouzen, v řízení nedošlo k porušení práv žalobce, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Jednání u Krajského soudu v Brně proběhlo dne 4. 6. 2015. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že je provozovatelem restaurace na Dne 5. 8. 2013 byl pracovníky restaurace upozorněn na závadu vody, voda z hadice stříkala i na elektrický rozvaděč. Jelikož zaměstnanci nebyli oprávněni k zásahům do elektrického vedení, z důvodu nebezpečí vzniku škody na zdraví či majetku pospíchal proto do práce a nedodržel tak zákonem stanovenou rychlost jízdy motorovým vozidlem.

Zástupkyně žalovaného se odvolala na písemné vyjádření ze dne 24. 7. 2014, navrhla zamítnutí žaloby.

Ve správním spise se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Městské ředitelství policie Brno, Územní odbor vnější služby, Obvodní oddělení Brno-sever ze dne 5. 8. 2013, č. j. KRPB-191220/PŘ-2013-060212, úřední záznam ze dne 5. 8. 2013, ověřovací list č. 8012-OL-70302-12 vydaný dne 13. 11. 2012 Českým metrologickým institutem Brno s průkazností, že vlastníka měřidla, názvu a typu měřidla, použité etalony, datum zkoušení měřidla, podmínky měření, výsledek zkoušky, způsob vyznačení ověření na měřidle a platnost ověření (konec platnosti ověření dne 12. 11. 2013). Dále se ve spise nachází příkaz vydaný správním orgánem I. stupně dne 30. 10. 2013, č. j. ODSČ-12529/13-15, sp. zn. ODSČ-12529/13-MI/PŘ, dle kterého žalobce byl za popisovaný skutkový děj uznán vinen, neboť svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 citovaného zákona a podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) citovaného zákona v souladu s ust. § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“) a byla mu uložena pokuta v částce 2.000 Kč. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 22. 10. 2013 bylo prokázáno, že nemá záznam v přestupcích, aktuální stav bodového hodnocení je nula bodů. Dne 14. 11. 2013 podal žalobce odpor proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 10. 2013. Dne 15. 1. 2014 se konalo ústní projednání přestupku s výsledkem žalobce, který shodně jak v průběhu jednání u Krajského soudu v Brně uvedl, že v inkriminovaný den došlo v restauraci k prasknutí rozvodu vody, voda stříkala na elektrický rozvaděč. Jel proto do restaurace a při jízdě na ulici mírně překročil rychlost, aby se co nejdříve dostavil na místo za účelem eliminace škod na zdraví a majetku. Důsledkem stříkající vody byla následná výměna celého elektrického rozvaděče, což mohl doložit fakturou. Své jednání hodnotil jako krajní nouzi, kdy chránil život a zdraví. Ve spise je založeno čestné prohlášení Š. M. a M. Z. potvrzující, že dne 5. 8. 2013 v uvedené restauraci došlo k havárii na vodovodu a následně k poruše elektrické instalace. Tuto skutečnost prokázala i zpráva o revizi elektrického zařízení č. 087/13 ze dne 10. 8. 2013.

Dne 17. 4. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku, č. j. ODSČ-12529/14-16, sp. zn. ODSČ-12529/14-MI/PŘ, jímž rozhodl o vině a sankci žalobce způsobem, jak již uvedeno shora. Dne 5. 5. 2014 podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 26. 5. 2014, rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (ust. § 71 odst. 1 a ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Dne 5. 8. 2013 v 15:35 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky, RZ: v Brně po pozemní komunikaci ulice, rychlostí 66 km/hod., kdy v daném úseku je nejvyšší povolená rychlost stanovena zákonem na 50 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. a zaokrouhlení rychlosti na celé kilometry ve prospěch řidiče, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 63 km/hod.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou

váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Žalobce je toho názoru, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav věci, tudíž došlo i k nesprávnému právnímu posouzení. Soud uvedený názor nesdílí. O skutkovém stavu si učinil úsudek dle obsahu správního spisu, výsledky dokazování, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nezpochybnují správnost právních závěrů, na nichž je založeno rozhodnutí o vině a sankci za uvedený přestupek.

Oznámení přestupku v silničním provozu bylo sepsáno dne 5. 8. 2013, jeho obsahem je popis skutkového děje z uvedeného dne v 15:35 hod. u zastávky MHD ulice tak, jak uvedeno výše v obsahu soudního rozhodnutí. Na předepsaném tiskopise v části vyjádření řidiče je uvedeno „odmítl se vyjádřit“. Toto prohlášení vlastnoručně podepsal. Je třeba přisvědčit argumentaci žalobce týkající se charakteru úředního záznamu s odkazem na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-118, www.nssoud.cz, dle kterého „úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Pořízení úředního záznamu již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu“. Dále z citovaného rozsudku vyplývá: „možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (ust. § 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle ust. § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu“. Provedení výslechu zasahujících policistů, které pokládal žalobce za nutné a v důsledku kterých by pak měl správní orgán zpětně hodnotit vypovídací hodnotu úředního záznamu, nepokládal soud z hlediska povahy věci za potřebné k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny na jisto. Ze správního spisu je

zřejmé, že žalobce jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky, RZ: byl identifikován na základě předložených dokladů, tj. občanského průkazu a řidičského průkazu. V úředním záznamu byt' je uvedeno, že se odmítl vyjádřit, nenamítl, že by vozidlo neřídil, tato skutečnost nevyplynula ani z jeho výpovědi při soudním jednání. Z úředního záznamu o přestupku v silničním provozu vyplývá, že ve vozidle byl sám, hlídka Policie ČR dopravně bezpečnostní akci se zaměřením na dodržení maximální povolené rychlosti v obci, a to konkrétně ze směru od ulice třída v blízkosti přechodu pro chodce u křižovatky s ulicí Po zastavení vozidla žalobce z důvodu překročení maximální povolené rychlosti u jeho vozidla o 16 km/hod. s udělením blokové pokuty nesouhlasil a žádal oznámení přestupku na ODSČ Brno. Skutečnost, že nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost v obci, žalobce ani nerozporoval. Rychlost vozidla žalobce 66 km/hod. v uvedeném úseku je doložena z fotografie pořízené silničním laserovým rychloměrem typu MicroDigiCam LTI ,výrobní číslo: UX 018020, MV 000977, MC 000973, které zachycuje předmětné vozidlo v okamžiku přestupku. Každé měřicí zařízení, které Policie ČR používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Měřidla musí mít platné typové schválení a každý kus musí být pravidelně ověřován. Radary jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/hod., pokud je zjištěná rychlost do 100 km/hod., resp. ± 3 % při rychlostech nad 100 km/hod. Tato odchylka musí být zohledněna buď policistou, nebo správním orgánem projednávajícím přestupek. Rychlost byla měřena uvedeným silničním laserovým rychloměrem, jehož platnost byla ověřena ověřovacím listem č. 8012-OL-70302-12 vydaného autorizovaným Českým metrologickým institutem, Okružní 31, 638 00 Brno dne 13. 11. 2012. Byla-li tedy žalobci změřena rychlost 66 km/hod., přičemž po zohlednění včetně zaokrouhlení směrem dolů, bylo možno konstatovat, že žalobce jel rychlostí nejméně 66 km/hod., znamená to, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost o 13 km/hod.

Soud nemohl přisvědčit žalobcově námitce, že se překročení rychlosti dopustil v krajní nouzi, kdy jako provozovatel restaurace jel do této restaurace, kde došlo k prasknutí rozvodu vody, a voda stříkala na elektrický rozvaděč, k překročení rychlosti tedy došlo proto, aby se obviněný co nejrychleji dostal na místo a eliminoval škody na zdraví a majetku. Z hlediska náhledu na aplikaci ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích se soud plně ztotožnil s argumentací žalovaného vyjádřenou v odůvodnění jeho rozhodnutí. Byt' žalobce je provozovatel uvedené restaurace, nemůže být jedinou osobou zakročující při vzniku nehody, tzn., že se předpokládá existence jeho zástupce pověřeného k zásahům při takové mimořádné události. Lze sice pochopit motivaci, která vedla žalobce k překročení povolené rychlosti, jeho jednání však nelze kvalifikovat jako jednání v krajní nouzi.

Na základě shora uvedených skutečností neshledal Krajský soud v Brně, že by provedené dokazování správními orgány bylo ztíženo vytýkanými vadami při zjišťování skutkového stavu věci. Předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Žalovaný nepochybil, pokud nepřistoupil k dalšímu dokazování svědeckými výpověďmi zasahujícími policistů, neboť tito by neuvedli nic jiného, než co vyplývá z již provedených listinných důkazů. Z rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmé, o jaké podklady se při svém rozhodování opřel a jak je hodnotil.

Ve světle výše vedených zásad dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. června 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová